

LA CAMPANA DE GRACIA.

GLORIA A CASTELAR.

D' avuy en avant los negres sols se diferenciarian dels blancs en lo color.

LOS ÚLTIMS PEDASSOS.

Jo no sè perquè; pero 'l ministeri de un rey se 'm figura una capa. Siga perque serveix per torejar als pobles, siga perque acotxa á un home y 'l fá ser inviolable no 'm puch treure del cap aquesta idea.

Ademès los diputats tot sovint l' espulsan, com si fos la capa dels cops.

Y d' entant-entant per una desgracia ó altre se n' esqueixa un tros, y llavors es precis apadassarla depressa depressa, perque sino 'l fret entra pèl forat, y quan aquest fret es lo glacial del despreci públich, llavors la persona inviolable corra perill d' agafar una pulmonia, que pot molt bè degenerar en revolució.

Atés lo cambi de ministeris que hi ha hagut á Espanya, desde que á D. Amadeo l' hi ván donar entenenent de venir á calarse la corona, bè 's pot dir que la capa de la inviolabilitat ab que s' acotxa, no tèn un pam de la sèva roba primitiva.

Tot son pedassos, pedassos de roba de diferents colors.

Sembla ja la capa de un pobre, ¡pobre don Amadeo!

Aquest dia quan menos s' ho esperavan, la situació 's bellugava mes de lo regular, y tot d' un plegat *rach!*.. unesqueix... *rach!*.. un altre; dos forats com dugas bretxas.

En Gasset y en Ruiz Gomez pagavan la patenta.

Lo primer s' havia enganxat en lo clau de las reformas ultramarinas; lo segon en lo ganxo del empréstit.

¡Pobres minyons! Y are á l' hivern una capa foradada presta un flach servey.

Desseguida en Ruiz Zorrilla vinga agulla y fil, se disposa á fer de sastrinyolis.

—Qui no adova la gotera tèn de adovar la casa entera—murmura entre dents.—Si no tapém los forats anirán engrandintse y si s' engrandeixen massa.... ¡adios capal...—

Pero á n' en Zorrilla l' hi faltavan pedassos. ¡Pedassos, ray! Las Corts n' están plenas, tant plenas que casi bè semblan un calaix de sastre.

Pero en Zorrilla qu' es tot un artista no 's contenta sols ab tapar los dos forats. Una vegada hi está posat, tant se val mudar un pedás de puesto un pedás que sembla bastant resistent, que al cap de vall de la capa no hi fá rés y que pot aprofitarse pèl coll, ahont podrá prestarhi un bon servey.

Aquest pedás es l' Echegaray, que de Foment ahont estava se 'n vá á l' Hisenda, qu' es lo coll del ministeri.

Aquest Echegaray es aquell tipo de las fumigacions á Palacio, aquell que deya que la revolució no l' havia orejat prou encare.

Es aquell matemátich, que ha volgut convence 's de que 'l déficit de l' hisenda espanyola aumenta en progressió aritmética.

Es ademès gallego.

Lo forat que deixa la traslació de l' anterior, lo sastrinyolis lo cubreix ab que dirian?

Ab un altre matemátich: ab en Becerra, home sapat, de *punyo*, y que com l' anterior semblava que estava á punt de dir á D. Amadeo:—¡Basta de matemáticas!—

Es gallego també y de una roba mes burda encare que la de 'n Zorrilla, es una especie de bayeta de cotó, que ja 'us dich jo que pobre capa ¡fará una fila!..

Un periódich de Madrit que sab algo de la vida *chulesca* de aquest tipo escriu:

«Demá en la portería del ministeri de Foment, podrá sentirs' hi lo següent:—¿Es aquí en Manolilio?—¿Se l' hi ofereix alguna cosa?..—No, res: anit se vá deixar inadvertidamente á la taberna, aquest escura-dents, y vinch á portarli—Y al dir aixó 's tréu un ganivet de mitja cana.—Passi, passi... Ja pot entrar.»

¿Que tal?

Ah! una cosa bona: En Becerra es partidari de l' abolició de la pena de mort y autor d' aquella proposició en que aixis se demanava.

Saben?... D' aquella proposició que doná á n' en Zorrilla aquell disgustarro.

¿Que significa la sèva entrada en lo ministeri? ¿Vol dir que 'n Zorrilla s' ha convenut, ó bè que 'n Becerra ha abandonat son projecte?..

No tardarém á véure 'u.

Lo tercer pedás es de color mes clar que 'l del restant de la capa.

Se diu Mosquera, y també es gallego.

Sapiguent qu' es gallego també en Montero Rios, ja ningú estranyará que 'l poble espanyol puga cantar al ministeri aquella cobla:

«Anoche en tu ventana

«ví un bulto negro

«pensando que era un hombre

«y era un gallego.»

En Mosquera, nom que com veuen, te algo de mosca, en 1871 era contrari decidit de las reformas de Puerto-Rico.

Ell per ço, tot fent la *mosca balba* s' ha deixat caure á Ultramar, que es un plat de la tau la del pressupost.

¿Com s' ho ha arreglat?..

Lo santrinyolis nos ho diria si fos mes amable; are haurém d' esperar al temps que 'ns ho reveli.

Com veyéu, la capa queda pèl moment apadassada; pero 'ls remendos están surgits tant débilmant, que no 'ns hauria d' estranyar gens, que un dia 'l vent s' endugués los pedassos.

Are si que pot dirse que 's tenen no més que ab un fil.

Y l' hivern avansa!

Y se sent un fret de mort!

BATALLADAS.

Diu la *Convicció*, al tractar de la manifestació abolicionista que 's verificá lo diumenge passat que «no tenia importancia per la classe de personas que la componian» y acaba per aconsellar als anti-reformistas que 'n fassan un' altra, que sens dupte será mes important no tant sols pèl número, sino per la calitat dels manifestants.

Cert es que si 'ls anti-reformistas, entre 'ls quals se contan los partidaris de la *Convicció* fessen un' altra manifestació, la calitat d' aquestos seria mes important; pero no per las sèvas virtuts sino pèls seus crims, perque en aquesta hi anirian los que fusellan despiadadament liberals, los que roban á mansalva, los que saquejan viatjers, los que inhumanament fusellan trens de passatjers, los que in-

cendian vagon de mercancias, los que seqüestran gent per ferlos afluir la mosca, los que volan ponts, destrueixen telégrafos y carils, y sembran en nostra patria la miseria y la desolació.

Si aquestas qualitats las troba *La Convicció* superiors á las dels que viuen modestament del suor de son front ne tenim una alegría, declarantli al mateix temps, que á la primera ocasió que se 'ns ofereixi sabrém podar aquesta malura del arbre social.

També la *Crónica* es d' aquells periódichs que parlan de la qualitat d' aquellas personas que componian la manifestació de l' últim diumenge.

No: cap d' ellas á bon segur menja ni ha menjat del pressupost, com cap d' ellas tampoch, quan vá á un puesto públich com la *bolsa*, fa garrotadas ab lo primer que demostri no pensar com ell.

Diu també que alló d' anar á saludar la bandera honrada dels Estats Units, fou una expansió juvenil.

Juvenil déu ser, quan al palparse las orelles los manifestants, veieren que no havian tingut temps de creixels'hi tant com á certs progressistas.

Anyadeix, que no hi anavan mes de 2 mil manifestants.

En nom de tots los qui presenciaren la manifestació dihem clarament y sense embulls, que la *Crónica* diu MENTIDA.

Una falsetat tant insigne, no 's contesta d' altre modo.

Lo sultan de Joló (Filipinas) no vol de cap manera protectorat d' Espanya, estimantse més lo dels *inglesos*.

Nos ho hagués dit avants. D' *inglesos ray!* Lo ministre de Hisenda n' hi hauria donat més dels que hagués volgut,

L' Assamblea de Versalles que 's declará en huelga per Nadal, no obrirá fins pèls reys, las sessions.

Será fácil que com aquí aquella *canalla* tracti d' anarlos á rebre.

A las portas d' una iglesia hi havia un pobre assegut, que ab las mans estesas demanava caritat, mostrant un lleterero que deya:—«Mut».

—¿De que sou mut germá? l' hi preguntá un senyor.

—De naixement, respongué 'l pobre, sense adonarse'n.

—Com es aixó. ¿No parla vosté?

—No parlo sino lo istrictament necessari.

Segons veyém en los periódichs de Madrit, lo gran alsament dels carils de las provincias del Nort, se reduheix á una partida de déu homes manada per un capellá.

Encare no arriban á dotze per fer un apostolat complet.

Ab los que son no tindrán mes que cridar:

—Rey, patria y jo.

L' héroe de Gracia ha escrit al govern donantli seguritat de que hauria venut á la insurrecció carlista, dos mesos després d' haver

entrat en caixa los soldats de la quinta actual.

Entenémnos ¿haurán hagut d' entrarhi tots en caixa los quintos?

Es qu' en aquest cas significa menos la paraula del general, que la gran victoria que obtingué sobre Gracia, perque ab tots los quintos, no cal que hi pensi lo govern.

D' aquí dos mesos... d' aquí dos mesos...
¿Quants reys poden haver caygut en aquestos dos mesos!

EPÍGRAMA.

Lamentantse un tal Estruch
de que 'l joch l' havia mort,
l' hi deya un company peruch:
—Jo jugant may perdre puch
—Perqué deus juga ab mes sort
—Perqué may jugo, gran ruch.

Uns lladres que robaren la tartrana que fá la carrera de Manresa á Igualada, deyan tot apoderantse dels quartos dels passatjers.

—«No som lladres, som carlins!»

A tenor d' aquesta declaració 's pot establir lo següent símil.

—¿En que se semblan los carlins als lladres?..

—En que roban.

—Sosséguis, home. Aixó no l' hi pot ser bó per la salud. Miri d' entrar en caixa...

—D' aixó 'm queixo; haver entrat en caixa es lo que 'm desespera,

Qui aixis responia ja 's compendrà que era un ignocent quinto que havia cregut en las promesas dels radicals.

En Fiol se n' ha anat d' aquest govern civil.

Ho sentim, perque era una autoritat imparcial.

Vé á substituirlo un tal Loma, ex-propietari de l' *Imparcial*.

Veurem si 'l nom correspon als fets.

Jo... ¿qué volan que 'ls diga?... Quan veig que l' editor de la campana 's diu *Ignocent*.... no me 'n fio massa dels noms.

REFRANS NOUS.

—A home badallant

Dígali Mestre.

—Criada morta,

Sal famant al cos.

—Gos que té la bola,

Municipal que ha passat.

—Pudó de ví,

Cuartel de Cipayos aquí.

—Si vols aná ben tip

Feste progressista.

—Ball á la Numancia,

Mans á las butxacas.

—Si n'ets ministre de Dèu,

Lo trabuch ben áprop teu.

—Rich avuy; qui pobre era,

Conservadó sens espera.

—Rey que d' Italia vè

Bon vent l'hi torni.

—Home dolent

Home negrer.

—Si vols se rich

No robis xavos:

Mira á Madrid.

—Sanch' de negres

Or de blancs.

—Home ab duas camisas

Suposa un descamisat.

Per la *Gaceta* de Madrid, l' any tant sols té un dia: lo dels ignocents.

Un d'aquets dias dos companys apostavan á qui diria una mentida més grossa:

—Jo, deya l'un, hè vist á un progressista que 'n sa vida ha fet cap tiberi.

—Y jo, responia l'altre, sè d' un mestre d' estudi que cada dia 'n fá un.

Devant de l' arcalde de barri han comparegut dos vehins en demanda de justicia.

—L' un diu: lo senyor me ha dit progressista y aixó per mí es un insult, perque jo no 'n só.

Respon l'altre:—No li he dit més que lo qu' es.

Lo primer tracta de probá com no es tal cosa y 'l segon vol fé veurer tót lo contrari.

Davant de tal dupte l' arcalde 's queda un bon rato pensanthi: per fi acudíntseli una bona idea esclamá:

—A vosté per haver insultat al Senyor dihentli progressista, lo condemno á pagarli un fart a can Cap de Creus...

—Acepto, diu l' altre sens deixar-lo terminar.

—Acepta? pregunta l' arcalde. Donchs lo senyor ha dit á vosté lo que era.

Y aixis per aquet medi ingenios l' arcalde pogué donar la rahó á qui la tenia.

IGNOCENTS.

Vosaltres los que creyéu que á Espanya tot marxá bé solzament perque miréu alló que més vos convé.

Los qui escurantvos las dents esclaméu sens vacilá.

—Aixó sempre durará—
¡que'n son Dèu mèu d' ignocents!

Vosaltres los qui ab gran manya, segons vostres opinions, dihéu que en la pobre Espanya feu revivre 'ls temps mes bons y no sentiú los tormentos que aniquilan sa existencia....
¡no notéu vostra ignocencia?
Ignocents, mes que ignocents!

Avuy féu lo liberal y demá 'l conservadó, y sempre féu l' informal quan se tracta de turró,
¿creyén que 'ls vostres intents y vostra conducta ignoble no coneix lo pobre poble?...
Tornéu al llit ¡ignocents!

Aquí, si vos aguantém ni menos sabem perque en cambi molt bè sabem qu' es vostre lloch lo carré
Y á n' al carré incontinent quan ja no puga aguantarvos lo poble sabrá tirarvos que no es já 'l poble ignocent.

Fa quatre anys que quan cridávan Llibertat—Espanya honrada,— á la gent ilusionavau que 'us seguia entussiasmada, y ab tant hermosa apariencia l' arrastrávan á la ruina; mes la llutja setembrina l' hi ha fet perdre l' ignocencia.

Desde llavors los ultratjes que al poble havéu inferit, omplint los vostres prestatjes y deixantlo á n' ell polit han sigut lo seu torment, mes molt bè l' han ensenyat á no ser atolondrat y á no ser mes ignocent.

Cuydado un 'altre vegada que liufas volguéu posarli: procuréu dur mans pausadas y ab grans precaucions anarli.
Que al veure vostres intents, castigats prompte 'us veuriau: y llavor, es clar, seriau vosaltres los ignocents.

Aquest dia hi va haver en un dels juzgats municipals un judici de conciliació entre dos moros d' aquells que venen sabatillas.

Anavan acompanyats dels seus corresponents moros bons.

—«Senyors diputats, diu en Zorrilla cada dia, la tranquilat del pais es admirable.»

Efectivament li ha que regoneixe que es admirable la tranquilat del pais, quan ab tanta patxorra escolta las paraulas de 'n Zorrilla.

D. Amadeo diu que ha declarat que abandonaria ab gust l' Espanya, mediant que hagués lograt l' abolición de la esclavitut.

Revento d' alegría: fora un tiro ben aprofitat: dos pardals de un tret,

L' espendedor de bitllets de la Porta del Sol á Madrid s' ha escapat ab vuyt mil duros.

Es de creure que s' escaparia ab ordre y tranquilat.

—¿Que no 'u saben? En Bialó ja escriu comunicats y tot. Y nada menos que 'ls escriu á l' *Epoca*.

L' héroe de Plá de Cabra diu en lo á que 'ns referim: «*Nunca me dejaré cortar las manos, porque estas las necesito para combatir á los enemigos de la libertad y de la dinastía.*»

Jo tampoch me las deixaria tallar may las mans, encare que fós no més que per esplicarvos la vida de Sant Bialó, que al últim ha fet un miracle; lo de saber escriure un remítit en castellá.

Segons lo que diu en Bialó, la defensa de la llibertat y de la dinastía déu ser un joch de mans.

—¿Que vá que vosté no fá papers de totas classes?... l' hi deya á un fabricant d' aquest producte un tipo que sempre está de gresca.

—Si home: 'n faig de totas las classes conegudas. Tinga á qui 'n té de maqueat, de marquilla, de ratllat, de quadrícula, de barbas, d' imprimir, d' enfardar, d' estrassa, de color, de fumar, de seda, de fil, de fusta: en una paraula faig tota classe de papers.

—¿Y fá també papers ridículs?

—Si: are precisament estich fentlo, escoltantme'l á vosté.

Lo govern ha concedit un títol de noblesa á un quidam per serveys prestats á l' agricultura.

Suposém que l' agraciad será 'l masover que en Zorrilla té á Tablada, home per lo vist molt hábil per conrear la *ye*, que 'l seu amo de tant en tant pastura.

Véls'hi aquí duas noticias que vénen en un mateix dia:

—«Lo govern ha desistit d' enviar lo general Córdoba á Cuba, á instigació del mateix interessat.»

—«La rassa caballar está sufrint á Cuba una terrible enfermedat que ocasiona numerosas víctimas.»

Tots los reaccionaris s' han concertat per fer la contra al govern, ab motiu de las reformas d' Ultramar.

¡Enhorabona!

Davant de las sèvas hi trobarán las forsas liberals, impelidas pèl progrés que sempre avansa, que aplasta á tothom que tracta de contenir sa poderosa forsa.

Ja poden concertarse tant com vulgan.

A pesar de totas las *ligas*, nosaltres *deslligarem* als esclaus del potro de la infamia.

Teniuho entés.

A Russia s' farà are aviat una quinta extraordinaria, que donará á n' al Czar 3 millions de soldats....

Es un ditxa viure-dintre de las monarquías.

Pero al menos á Russia 'ls Zorrillas d' allá no van prometre abolir las quintas.

Un periódich, omplintse 'n d' aixó la boca, esclama:

«La actitud de la grandesa espanyola en la qüestió ultramarina no ha pogut pas ser mes digne.

«Tots los grans d' Espanya de Madrid han tingut una reunió al objecte de prestar incondicional apoyo al Centro-Hispano Ultramarí.»

No es gens estrany.

Los grans d' Espanya, los que s' creuhen qu' están dividits en grans y en petits, los que suposan que la sanch del poble no es del mateix color que la sèva per forsa tenen de ser *esclavistas*.

Perque ells son los esclaus voluntaris de una preocupació ridícula.

Quan la manifestació del diumenge últim passava per devant de una parroquia, que venia á la carrera, se conta que 'l rector al sentir-lo crit de ¡vivan los negres! se tapá la cara ab lo manteu á fi de no ensenyá cosa per petita que fos, d' altre color que 'l victorejat.

Cuba s' pert, Cuba s' pert! cridan á mes no poder los negrers: alguns se creuhen que Cuba vol dir una de las nostras Antillas, S' equivoquen; com que 'ls americans parlan mitj catalá y mitj bárbaro, quan diuhen Cuba, volen dir la galleda, que 'ls treu l' or dels pous-ingenis.

ARGUMENTS CONTRA 'LS NEGRERS.

Los negres no constitueixen una propietat, perque en bona ciencia sols pot ser posseïda una cosa; y un negre no es una cosa.

Si la esclavitut es un tráfeh com qualsevol altre, paciència, tot comerciant está esposat á un contratemps.

Fa molt ruido allo de: al negre se 'l treu del estat salvatge pera ferlo contribuir als adelantats de la agricultura. Volen fer lo favor de dirme hont es la civilisació, si á las costas d' Africa ó á las Antillas?

Com que sembla que las idees de esclavitut se veuen mes en los homes de certa edat qu' en los joves, direm á nostres pares: ¡Y os recordeu de la guerra del francés? ¡Sabeu que per haveros aquet posat lo jou al coll, lluytareu set anys sens tregua ni descans, y que pera lograr la llibertat, arruinareu l' industria, 'l comerç, l' agricultura, sacrificareu Girona y Tarragona, veieren morir la meytat de vostres amichs y si Dèu no hagués acabat la gent francesa q' encare 'us batiriau, com á lleons? Donchs digueume si per aquella llibertat Santa ho sacrificareu tot, com vos atreviu are quant se tracta del esclau, que s' troba en un estat que de tant pitjor no pot compararse ab lo vostre d' aquell temps, á dir que sa llibertat roba 'l home d' Espanya y arruina la industria de nostra terra?

Mentres hi ha lladres de millions que s' menjan los galls, hi ha pobres mestres que s' menjan las plomas. Las plomas d' escriure, ipobrets!

Los conservadors de la revolució ab la sèva actitud, demostren, que encare que esperin alguna cosa, seguirán fent lo bót.

Hi ha un ditxo que diu.—«Qui bota no sopa.»

No soparán mes del *presupuesto*. no.

Pèl ministeri de la guerra s' ha ordenat que se activin las sumarias instruidas contra 'ls oficials d' artillería de las Vascongadas.

Mentres tant al general Hidalgo que abandoná 'l puesto sense ordre ni autorizació de ningú, no se 'l molesta per res.

Lo govern es mes amich dels generals, que de las reglas generals.

Sobre l' abandono del Penyó de la Gomera, no hi ha res de lo dit.

Ho tornarém á mirar, y si per cas....

Homes, Srs. diputats, tornin á mirar alló sobre l' elecció de D. Amadeo, Acuytín, vaja.

Los *negreros* enviaren un telégrama á Cuba, dihent que la nació espanyola tè fet lo vot solemne de unir sa sort á la de las provincias de Ultramar.

No l' hi demanan alguns negres per posar cria aquí, y assimular d' aquesta manera l' Espanya ab Cuba, perque aquí l' esclavitut y l' explotació dels blanchs, los dona magnífichs resultats.

Durant los fets de Madrid, en Serrano en Topete y altres militars conservadors foren á oferir sas espasas al govern.

Com en lo Congrès dimitis en Martos aquesta circumstancia, un conservador l' hi recordá, y en Martos l' hi vingué á dir.

—Home aixó no tè res de particular. També s' vá portar molt bè la guardia-civil, y no obstant no l' he mencionada.

Vaja que tant mateix ab aixó n' hi ha per perdre l' *oremus* y tornar á passar lo pont d' Alcolea.

Un nou triúmfu per nostre partit: una nova victoria per l' humanitat: Castelar, l' orador insigne, lo gegant de la paraula, l' héroe de la tribuna, la gloria vivent de l' Espanya, ha fés ab l' ardor sagrat de sa eloqüencia las cadenas que durant sigles enters agarrotaren los brassos del esclau.

Es impssible donar una idea d' aquest monument de gloria que ha sabut aixecar á la mes humanitaria de las causas: es impossible descriure'l ab tota sa portentosa bellesa: per ferho seria necessari estar alentat del mateix geni que á Castelar alenta.

Molts de nostres lectors haurán pogut á n' aquestas horas saborejarlo; pero saborejarlo tant sols, ja que no ha vingut mes que en es-

tracte, y obras com aquestas no poden apreciarse sino en tota la esplendor de sa completa bellesa. Integro pensém donarlo nosaltres, tal com fou pronunciat, ja que considerariám un crim ofuscar una sola de sas celestials bellessas.

Si es impossible donar una idea d' aquesta obra mestra, impossible es descriure l' efecte que produhí. Lo Congrès se converti en un forn d' entusiasme, y 'ls ulls dels homes mes sérios derramaren llágrimas: los cors mes frets sentiren l' escalfor de un volcá. L' art posat al servey de la causa mes justa y humanitaria havia lograt lo mes gran de son objecte.

Tant fou aixis, que al apagar-se 'ls ecos de la véu de 'n Castelar entre una tempestat d' aplausos, en Martos s' aixecá de son banch, y esclamá en nom del govern:

—«Lo Sr. Castelar ha dit ja l' última paraula sobre l' abolició de la esclavitut. ¡30 mil esclaus son libres!»

Nosaltres dirém no més:—En aquesta santa causa, davant per davant de la lliga negrera, s' aixeca ja la lliga de la llibertat, la lliga de «la democrácia.»

Fé, fermesa y energía, y es nostra la victoria.

Lo Comité provincial, fentse eco fiel de las aspiracions de nostre partit, dirigí al eminent orador lo següent telégrama:

«Hem llegit l' extracte de vostre eloqüentísim discurs—Los negres serán libres.—Vostre paraula poderosa ha romput sas cadenas.—Espanya comensa á tenir honra perque ha seguit los concells de vostra eloqüencia aceptant un dels nostres principis mes humanitaris.—Los negres ab sas llágrimas d' agrahiment esmaltarán la corona de vostre triunfo.»

La CAMPANA DE GRACIA s' adhereix en un tot al anterior telégrama, que á son modo de veure interpreta la voluntat del partit republicá federal.

XARADA.

Ma primera tots mostrem,
ma segona tots volem
y del tot tots ne fugim
y del tot tots ne tenim.

(La solució en lo próxim número.)

Si nosaltres rebem á temps de Madrid las probas del discurs *íntegro* del ciutadá Castelar contra la esclavitut lo donarem á llum ab lo retrato de l' autor, al infim preu de DOS QUARTOS perque pugui llegirlo tothom.

Los nostres corresponsals que demanin los que vullgan, perque no s' quedin sense.

LA CAMPANA DE GRACIA publicarà número extraordinari lo dia de cap d' any, ab una caricatura doble gran que las de costum.

Ja veurán com per any nou vida nova, y que durant l' any 73 multiplicarém los esforços per complaure los nostres constans y apreciables lectors, que mereixen cualsevol sacrifici.

Además de la caricatura de costum de cada número, tenim pensat donar de quant en quant alguns grabats importants ó d' actualitat; la cabecera del periódich será nova, los títols serán també de characters moderns, en fi ja he veuran, *obras son amores*....

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Atoledo, 14.

I. Lopez, editor.